

prima instanță - (judecătoria Botanica mun. Chișinău) V. Holban
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, V. Efros, I. Muruianu,

ÎNCHEIERE

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Slepțov Victor,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de Consiliul municipal
Chișinău împotriva lui Slepțov Victor cu privire la încasarea datoriei și transmiterea
încăperilor ocupate,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2016, prin care a fost
respins apelul lui Slepțov Victor și s-a menținut hotărârea judecătorei Botanica mun.
Chișinău din 04 mai 2015,

c o n s t a t ă :

La 07 iulie 2014 Consiliul municipal Chișinău s-a adresat cu cerere de chemare în
judecată împotriva lui Slepțov Victor solicitând încasarea de la Slepțov Victor datoria în
mărime de 13304,38 lei, derivată din plata pentru chiria încăperii cu altă destinație
decât cea locativă din str. N. Zelinski, 38/2 lit. A, mun. Chișinău și rezilierea
contractului de locațiune, cu eliberarea încăperilor ocupate și restituirea acestora
proprietarului conform actului de predare-primire.

În motivarea acțiunii s-a reiterat că în baza contractului de locațiune nr.1/10/042
din 23 iulie 2010 încheiat între Consiliul municipal Chișinău și Slepțov Victor,
Consiliul mun. Chișinău în baza deciziei nr. 13/13-13 din 15 decembrie 2009 a dat lui
Slepțov Victor în chirie încăperile nr.35 și 37 cu destinație nelocuibile (subsol) cu
suprafața de 44,9 m.p. situate în mun. Chișinău str. Zelinski 38/2 lit. A, pentru
amplasarea necesității gospodărești.

Potrivit prevederilor contractuale părțile au stabilit că quantumul chiriei este de
4509,76 lei anual, iar locatarul va achita plata de închiriere trimestrial, cu anticipație cel
târziu la prima zi a trimestrului anual.

Relevă că, în rezultatul controlului efectuat asupra respectării condițiilor
contractului de locațiune, s-a stabilit că pârâtul a încălcat pct. 2.2.3 al contractului de
locațiune, adică nu a achitat chiria în termenii prevăzuți de contract. Plata nu a fost
achitată începând cu 06 septembrie 2011.

Totodată reclamantul invocă că, termenul de valabilitate a contractului a expirat la

22 iulie 2013.

Susține că, încăperile din str. Trandafirilor, nr. 29/1 lit. A, mun. Chișinău constituie proprietate municipală, iar pîrîtul a acumulat o datorie față de organul local, constituită din plata chiriei restante în sumă de 12298,20 lei, pentru perioada 06 septembrie 2011- 27 mai 2014, penalitatea în mărime de 2250,57 lei, plata chiriei anticipată în sumă de 1124,35 lei.

Afirmă că, pîrîtul a fost informat prin reclamațiile nr.04-120/410 din 04 iunie 2014 și nr. 04-120/819 din 20 decembrie 2013 despre obligația achitării sumei debitoriale în contul Consiliului municipal Chișinău, în caz contrar vor fi încasate forțat, cu evacuarea din încăperile ocupate.

Prin cererea de concretizare și majorarea cuantumului acțiunii din 08 aprilie 2015 reclamantul a solicitat încasarea sumei de 22781,71 lei.

Prin hotărîrea judecătorei Botanica, mun.Chișinău din 04 mai 2015 s-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de Consiliul municipal Chișinău. S-a încasat de la Sleptov Victor în beneficiul Consiliului municipal Chișinău suma datoriei în mărime de 22781,71 lei.

S-a obligat Sleptov Victor să restituie Consiliului municipal Chișinău încăperile nr.35-37, amplasate în mun.Chișinău, str. Zelinski, 38 blocul 2, lit. A, cu suprafața de 44, 9 m.p. S-a încasat din contul lui Sleptov Victor în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 683,45 lei

Nefiind de acord cu hotărîrea instanței de fond, la 29 mai 2015, avocatul Alexei Croitor, în interesele lui Victor Sleptov, a declarat apel nemotivat împotriva hotărîrii judecătorei Botanica, mun.Chișinău din 04 mai 2015, solicitînd anularea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri de respingere a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2016, s-a respins apelul declarat de către Victor Sleptov și s-a menținut hotărîrea judecătorei Botanica mun. Chișinău din 04 mai 2015.

La 03 februarie 2017, Victor Sleptov a declarat recurs împotriva hotărîrii judecătorei Botanica mun. Chișinău din 04 mai 2015 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2016, solicitînd casarea acestora și emiterea unei noi decizii de respingere a pretențiilor înaintate de Consiliul municipal Chișinău.

Recursul a fost declarat în temeiul art.432, alin.(2), lit. a), b), c) din Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea.

În motivarea recursului recurentul a indicat că decizia instanței de apel a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept material.

Susține recurentul că examinarea apelului a avut loc în lipsa sa, nu i s-a comunicat data și ora ședinței de judecată.

Totodată la examinarea apelului instanța nu s-a expus asupra prevederilor contractului de locațiune și a actului de recepție în care s-a indicat starea tehnică nesatisfăcătoare a încăperilor, bunurile a altor locatari ale blocului, care locatorul era obligat să le evacueze din încăperi, transmitînd locatarului încăperile libere.

Locatorul nu a îndeplinit această obligațiune, n-a eliberat încăperile, iar din acest motiv a fost în imposibilitatea de a utiliza încăperile după necesitate și destinație.

Menționează că instanțele investite cu judecarea fondului nu au elucidat pe deplin

toate circumstanțele cauzei și astfel au reținut o situație inexactă de fapt.

La 19 iunie 2017 Sleptov Victor a depus recurs suplimentar, prin care a invocat argumente de fapt suplimentare celor arătate în recursul depus la 03 februarie 2017. A menționat că instanțele ierarhic inferioare au emis hotărârea judecătorească fără a ține cont de prevederile art.239 Codul de procedură civilă.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 08 decembrie 2016.

Potrivit scrisorii de comunicare copia deciziei a fost expediată părților la 22 decembrie (f.d.183), însă la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți. Recurentul susține că a făcut cunoștință cu decizia motivată a instanței de apel la 04 ianuarie 2017.

Potrivit prevederilor art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost depusă la 03 februarie 2017, respectiv recursul se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate

intervenii în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Slepțov Victor nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art.270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Slepțov Victor, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari